

Делян Захариев • Неда Зарева
Анна Иванова

КОДОВЕ ЗА ЛЮБОВ И ВЕЧНОСТ

Книгата на Мария

София, 2020

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на авторите и на издателство „Изток-Запад“.

© Делян Захариев, Неда Зарева, Анна Иванова, автори, 2020

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2020

ISBN 978-619-01-0761-3

ДЕЛЯН ЗАХАРИЕВ
НЕДА ЗАРЕВА
АННА ИВАНОВА

КОДОВЕ ЗА ЛЮБОВ И ВЕЧНОСТ

КНИГАТА НА МАРИЯ

СЪДЪРЖАНИЕ

Част първа	7
Част втора	71
Част трета	135
Част четвърта	149
Част пета	207
Част шеста	217
<i>Зад завесата</i>	221
<i>Благодарности (ДНА)</i>	237

ПРОЕКТЪТ DNA

ЧАСТ ПЪРВА

Седеше със свито тяло, леко приведена над водата. Дъждът се стичаше по косата ѝ, проправяйки си път като през разрошена нива. Събираше я на кичури с бразди между тях и падаше надолу на широки струйки с напева на игриво изтичаща по улук вода.

Тялото ѝ започна някак си на крампи да се отпуска – бавно и болезнено, сякаш мъчително се опитваше да се отвори схванал се от дълго стискане юмрук.

„Слава богу, че си забравих чадъра – помисли си тя някак облекчено. – Ако го бях взела, щях по навик да си остана суха.“

Погледна под себе си във водата, локвата сякаш танцуваше под едрите капки. Опита се да види лицето си в нея, но съзря само размътеното бляскаво отражение на уличната лампа.

„А може просто да не съществувам вече. Може да съм се превърнала в тази развълнувана и отразена светлина.“ Тази идея ѝ хареса, стори ѝ се поетична и тя се усмихна загадъчно на локвата.

Изви глава леко настрани, за да отметне мокрия кичур, който беше тръгнал да скрива очите ѝ, и тогава я видя!

Беше жена, намираща се на две педи вляво от нея. По някакви причини това ѝ се стори напълно невъзможно! Близостта беше смущаващо малка, а когато се озова на тази последна трамвайна спирка в проливния дъжд в единайсет часа посред нощ, беше сигурна, че е напълно сама.

Почувства отново крампи по тялото си, но този път от болезнено стягащ се юмрук. Усещаше се силно смутена от това присъствие, изненадана, уплашена и уязвима, защото то я преследваше днес почти през целия ден.

Дъждът внезапно се усили още повече и смени ритъма си. Уличната лампа се затресе конвулсивно в локвата под нея. Сега почувства силна нужда от чадър! Сърцето ѝ блъскаше като тревожна камбана по мократа тениска.

Инстинктивно тя разбираше, че не я плаши толкова потискащата близост на жената отляво, колкото смазващото чувство, че в нея усеща нещо познато, нещо вече преживяно, нещо лично. Наблюдаваше я с периферното си зрение как стои неподвижна и с леко приведено, свито над локвата тяло и как дъждът се стича по косата ѝ, проправяйки си път като през разрошена нива... и изтръпна от ужас!

Възможно ли беше хем да е себе си на мястото, където беше в момента, хем да се наблюдава на две педи разстояние встрани?

Искаше да стане и да тича, но не можеше да помръдне, сякаш се беше превърнала в естествена връзка между дъжда и локвата. Ушите ѝ внезапно забучаха, все едно в тях беше изтрещяла гръмотевица, чийто грохот, вместо да отслабва, се засилваше. За миг тя разбра, че това не е ехо от гръмотевица, а тътенът на приближаващ трамвай, и с ужас усети, че се е навела точно над локвата между двете железопътни линии. Инстинктивно успя да преодолее сковаността си и отскочи назад от релсите точно когато трамваят издрънча някак тържествено до нея и спря.

„Всичко свърши! – повтаряше си тя задъхано наум. – Приключи, чуваш ли, върни се обратно на земята!“

***

Пиша това в последния ден от живота си. Все пак не всички знаят кога е този свещен ден, а аз зная. Утре заран тази мъка ще свърши. Не ме е страх, не искам нищо, като че ли пиша това само за да си подреда мислите в главата. Наистина, съжалявам много, защото цялата тази история можеше да има съвсем друг изход. Но нека да бъде по волята на Атон!

Още от малка играех на бебета с кукли – държах ги до гърдите си и се преструвах, че ги кърмя. Играехме си със сестра ми и братовчедките, понякога и някое момче се завърташе да играе таткото. Зад къщата имаше жасмини, ароматът им се е запечатал толкова

дълбоко в съзнанието ми. Там си играехме, имахме кукленска люлка, скована от големия ми братовчед. Не беше много изгладена или се изглади с времето, понякога ми се забиваха тресчици в ръцете. Така ме увличаше играта, че това хич не ме спираше, и вечно ме хокаха за някое забравено домашно задължение:

– Амая, защо не си измела...

– Амая, не си разтребила...

– Амая, не чуваш ли?

Тогавя се казвах Амая. Кога точно станах Ама¹ не помня, но винаги съм си знаела, че съм родена за тази работа. Не съм от хората, които се чудят с какво да се захванат: или всичко им е интересно и не могат да решат, или пък нищо интересно не намират. Дали се оправдават, не знам, не ги съдя. Може и да са забравили. Аз никога не съм забравяла, знам си от първия миг на Земята. И затова и животът ми се завъртя така, че ме пратиха да служа на кралицата. Голяма чест. Мама беше много горда с мен: като научила новината, паднала на колене, благодарила с молитва и плакала. А аз не разбрах веднага къде съм попаднала. Жрецът на нашето село говорил с баща ми, по онова време вече бях вдовица, и баща ми взимаше решенията за мен.

– Кажй ми, Ама, как да зачена мъжко дете? – ме питаше тя.

– Ще се молим, Повелителко, ще поискаме Божията милост и ще се надяваме. И като се роди момиче, ще го обичаме. Това можем да направим.

Често ме питаше тя все един и същи въпрос. Постъпих при семейството, когато Меритатон беше на три годинки, а Меке тъкмо се беше родила, в новата столица Ахетатон². Всичко се строеше още тогава. Можех да се сетя, че са ме избрали, защото съм мъжка майка, но тогава не ми е минало през ума. Шест момичета роди тя, всичките ги отгледах. Пък те колко красиви, Велики Атон! Като не ѝ даде момче да роди, какви пък неземни са дъщерите! Гледах ги как растат и се чудех кой ли човек е измислил царството и родство-

¹ Amah (international) – дойка, бавачка.

² Akhetaten – Ахетатон или Ехтатон: град, построен за нова столица на фараона Ехнатон (Аменхотеп IV), посветен на новата монотеистична религия с култ към Атон, бога на Слънцето. Името означава „Хоризонт на Атон“. Градът е известен и с по-късното име Амарна.

то по мъжка линия да се предава, като има толкоз благородство, гордост и достойнство и в женска одежда. Не е Божя работа тая, човешка е. Ама върви убеди човека, Атон по-лесно ще убедиш.

През това време съпругът ѝ, фараонът Ехнатон, променяше света. Беше започнал голямата реформа и действаше с творчески замах, стигащ до фанатична решителност. Той променяше всичко, което знаехме досега и с което бяхме свикнали, преди да напуснем Тива и да се преместим в новата столица Ахетатон. Тя изникваше пред очите ни със своето величие и заедно с нея се въздигаше мощта и на грандиозния храм на бог Атон – бога на слънчевия диск, който протягаше благородни лъчи-ръце към земята и към всички нас. Нека бъде неговата воля!

Аз бях винаги с момичетата и сякаш най-голямата, Меритатон, се беше привързала към мен повече, отколкото към божествено красивата си майка Нефернеферуатон. Тя споделяше всичко с мен. Мерита, както я наричахме галено, харесваше и с плам възприемаше промените, които баща ѝ твореше. Вероятно, съвсем неслучайно името ѝ означаваше „Любима на Атон“! Хареса ѝ, че напуснахме охолния дворец в Тива и се преместихме на съвсем ново място, където трябваше всичко да започне отначало. Това никак не я притесни или обезкуражи, напротив. Тя се включваше с искрен ентузиазъм в религиозните ритуали и празници в името на Атон, които баща ѝ инициираше, и той я обожаваше не само заради това. Специално за нея нареди на архитектите да проектират и построят малък дворец и прекрасна градина с изкуствено езеро, наред което дори имаше остров и алеи с много цветя, кое от кое по-красиво. Но Мерита беше най-красивото цвете от всички.

Бях, разбира се, близка и с останалите пет дъщери на фараона – Меке, Анкхесен, Таше, Нефер и Сете. Липсата на син обаче не даваше мира на фараона. Кралицата видимо страдаше от факта, че всяко поредно раждане носеше поредната женска рожба. След Сете тя сякаш вътрешно се примири, че няма да успее да дари своя фараон с наследник, нещо в нея угасна. Ехнатон усети това и изпрати пратеници при близки и по-далечни владетели да му намерят и доведат нова жена, която да направи своя втора съпруга и кралица. Така един ден в Ахетатон дойде нубийската принцеса Кия. Тя дари Ехнатон със син, когото кръстиха Тутанкатон – „жив образ на

Атон“. По-късно всички щяха да го познават като Тутанкамон, но това стана, след като вече се бе възкачил на трона и беше взел за съпруга своята полусестра Анкхесен. Ала дали нещата бяха наистина такива, каквито изглеждаха...

Искам да напиша всичко, което напира да излезе от мен в тези мои последни часове, защото искам да се знае, искам идните поколения да знаят за всичко, което се случи, и така може би няма да съдят, а ще разберат. Каква голяма мъка! Имам малко, но надявам се, достатъчно време до сетния си час, и нека Атон ме закриля!

***

Пое дълбоко въздух и погледна рязко наляво, убедена, че странното видение е изчезнало, стреснато от шумния, ръждясал трамвай.

Приведената непонятна фигура продължаваше да съществува на две педи разстояние от нея. Без да го желае, тя прикова поглед върху силуета и, о, Господи, видя, че сега очертанията наподобяваха много повече на силует на мъж. Мъжът, с дълга мокра коса и изпито, но добре сложено тяло, изглеждаше дълбоко замислен и някак неземеен. Дъждът беше сменил отново ритъма си, а от земята се издигаше някаква бавна мараня, наподобяваща тайнствената лондонска мъгла.

В този безкрайно дълъг момент трясъкът на внезапно отворилата се трамвайна врата я измъкна от сковаността и тя инстинктивно скочи вътре. Непосредствено зад гърба ѝ вратата се затвори с грохот и трамвайът бавно се заклати. Огледа се. Като че ли никой не беше слязъл и никой не се беше качил. В слабо осветения вагон имаше само двама-трима пътници. В този силен дъжд и късен час малцина бяха дръзнали да са навън.

В тишината на тромавото и ритмично клатене изведнъж телефонът ѝ зазвъня някак рязко. Тя бързо се пресегна към джоба си и спря звука му, сякаш да предпази стария ръждясал трамвай от разпадане. Днес телефонът ѝ звънеше често, натрапчиво и непрестанно. На моменти тревожно, понякога – сърдито. Но тя нито имаше желание, нито сили да говори с когото и да било. Имаше нужда да остане сама, да стои под дъжда и да е без чадър. Добре дошъл ѝ беше този дъжд!

От днес следобед животът ѝ се беше превърнал в пълна каша – гадна и лепкава, която я караше да се чувства, сякаш гази в кълчища, тиня, плаващи пясъци; караше я да усеща, че потъва, че се задушаваша... повръщаше ѝ се, а не беше яла нищо през целия ден.

Женският образ изплуваше непрестанно в съзнанието ѝ и тя не можеше да се отърве от него. Беше започнала да го вижда дори в локвите по трамвайните спирки. А така искаше да се отърве от него.

Изведнъж старият трамвай спря и изнемошелите му врати отново се отвориха с трясък. Отвън лъхна тежката влага на изливащия се дъжд. Беше стигнала следващата спирка, която се намираще в малката гора наред града. Тясно ѝ беше вътре, имаше нужда да слезе, а на спирката имаше пейка. Няма да гледа локвите, ще седне на пейката и ще се взре нагоре, към небето. А дъждът ще я мие бавно, методично и задълбочено, точно както котка ближе малкото си. В този момент дъждът, само дъждът беше единственият, който можеше да направи по-блед този женски образ от съзнанието ѝ.

Тя слезе и седна на пейката. Трамваят затвори врати и отмина бавно и ръждясало. Облегна се назад и погледна нагоре. Мокрите клони на боровете тайнствено пропускаха небето през себе си. Дъждът се стичаше по косата ѝ, пригладжайки я назад. Не ѝ беше студено в тази лятна нощ и се чувстваше добре, че е изцяло мокра. Тялото ѝ започна отново да се отпуска на крампи – бавно и болезнено.

Спомените започнаха да нахлуват в съзнанието ѝ – ярки, силни и болезнено живи.

***

Колко често говоря за мъка! А тогава живеехме в такава красота, всичко се градеше, всичко беше ново, и с толкова надежда гледахме напред към бъдещето. Храмове, градини, двореца, навсякъде художници, жреци, оживление, музика, всичко обляно в слънце, о, велики Атон! Толкова много просветени мъже и жени на едно място историята едва ли ще може повече да събере. Щастлива съм, че видях с очите си как всичко това се изгради от нищото, щастлива съм, че съдбата ми възложи задача да отгледам в любов принцесите и най-вече, че отгледах детето си в единствения град на света, където човек можеше да следва поривите на сърцето си и да твори красота.

Тутмос от малък обичаше да прави фигурки от кал. Да, всички деца се ровят в калта, но той сякаш търсеше в нея някоя скрита форма, скрито съкровище. Като порасна, изчезваше с дни и го откривах в дворцовите работилници. Не ядеше и не спеше в тези периоди. Притеснявах се много за него, но го виждах, че е щастлив. Затова не му се карах изобщо. Какво чудо е майчиното сърце!

Един ден, когато се разхождахме из градината в малкия дворец на Мерита, съзрях една прекрасно изваяна статуя на млада жена, грациозно стъпила на пиедестала си и загледана към хоризонта. Попитах момичетата дали знаят кой е създал това прекрасно творение. Те се спогледаха, изчервиха се и се засмяха.

– Нима не знаеш, Ама? – весело попита Меке.

Аз отвърнах с недоумяващ поглед.

– Това е подарък за Мерита от твоя Тутмос – продължи тя.

Бях наистина изненадана, въпреки че се опитах това да не ми проличи пред момичетата. Такава неземна красота можеше да бъде вдъхновена само от много силна и искрена любов. Моят Тутмос обича Мерита, наистина ли? От кога? Отвърщица ли му тя със същото? Все въпроси, които бясно се стрелнаха в съзнанието ми.

Реших, че трябва деликатно да поговоря с Мерита. Трябваше да разбере какво е в нейното сърце. Тя винаги беше споделяла с мен. Но също така знаех, че трябва да говоря и с Тутмос. Една такава любов можеше да се окаже пагубна за него или да го издигне високо, толкова високо, колкото може би никога не е и мечтал. Ах, Тутмос, Тутмос, за сърцето няма граници и препятствия, които то да не може да преодолее! Мерита и Тутмос бяха връстници. Познаваха се от съвсем малки. Порастваха заедно.

Късно вечерта, когато целият град беше притихнал, Тутмос се прибра. Косата и тялото му бяха изпоцапани с кал. Отвърна, че е бил в работилницата за скулптури.

– Защо не ми каза за подаръка, който си направил на Мерита? – попитах го направо.

Той ме погледна и се изчерви. Сякаш си бе мислил, че някак това ще остане незабелязано. Погледна ме, погледите ни се приковаха, но той продължаваше да мълчи.

– Обичаш ли я? – спокойно попитах аз.

– Никога не съм обичал някого повече, майко. Мерита е най-божественото създание, което познавам. Тя е всичко, което някога съм желал – каза той, без да сваля очи от мен.

Говореше с решителността и дълбочината на съзрял мъж, въпреки че все още беше един юноша, на четиринайсет години. Нещо в сърцето ми трепна, но изрекох:

– Така да бъде, сине.

Погледът на Тутмос, изражението му и начинът, по който ми говореше, ми напомниха за баща му, който той никога не беше виждал. Моето момче вече беше станало млад мъж. Колко бързо лети времето, сякаш вчера за последно се бях видяла с баща му.

Любовта е извън времето.

***

Върволицата болезнено живи спомени започваше с едно ярко видение. Чувстваше го някак си тежко и мазно, полепнало по цялото ѝ тяло – отвътре и отвън. Нито можеше да го изкъпе с вода и сапун, нито можеше вътрешно да го измие дори с помощта на силен спирт, а беше пробвала многократно и едното, и другото.

Спомни си как седеше на единия масленосин диван срещу втрещената по особен начин в нея дама и скрито я изследваше с поглед.

„Дали е госпожица или госпожа? Неее, за госпожица е много дърта. Но пък за стара мома изглежда прекалено свежа. От друга страна – личеше, че няма деца... хората с такива професии обикновено остават бездетни. А тези, които все пак успяват да създадат потомство, направо извършват углавно престъпление спрямо човечеството.“

В стаята беше неприятно тихо. Толкова тихо, че цъканията на малкото будилниче с формата на Мики Маус на бюрото под прозореца звучаха силно, натрапчиво и леко невротично.

„Мога да се обзаложа, че този будилник отмерва не на цяла, а на четвърт минута! – си беше помислила недоволно тя. – Евтин трик за обирание на хората.“

Жената отсреща я гледаше втрещено и с особена усмивка вече десетина минути. През цялото това време тя стоеше неподвижно, беше кръстосала крак върху крак, а жилетката ѝ в цвят пепел от

рози някак си се сливаше с тапета на стената отзад и създаваше илюзията, че и тя самата е елемент от него.

„Със сигурност това е търсен ефект...“ – мислеше си мнително Мария.

В този момент дамата погледна будилничето, въздъхна леко, смени кръстоската на краката си и каза с тих, монотонен, но твърд глас:

– Още веднъж: здравей, Мария. Не ми отговори на въпросите, които ти зададох преди петнайсет минути. Как се чувстваш, как мина днес денят ти, имаш ли някакви очаквания, желаниа или въпроси към мен?

„Не се надявай дори и да се прозеея в рамките на тази сесия!“ Мария сви инстинктивно тялото си в юмрук на дивана и на фона на масленосиния му цвят заприлича на пясъчна прашилка, попаднала в мида.

– Или просто да ми кажеш нещо, което на теб ти идва на ум, ей така, напълно спонтанно и непринудено – продължи монотонно и втрещено женският мотив от тапета.

Мария дори не трепна. Седеше неподвижна и враждебна на масленосиния диван с поглед, проследяващ уж стрелките на будилничето, но с периферното си зрение следеше зорко дамата и не изпускаше нито една нейна дума или движение.

– А знаеш ли защо си тук? – дамата смени отново кръстоската на краката си и пак застина като мотив от тапета.

Мария не помръдна.

– Добреее, да пробваме нещо друго. От поведението ти разбирам, че ти или няма какво да ми кажеш за себе си, или не искаш. Нека тогава аз ти разкажа какво знам за теб, така става ли?

Мария остана напълно неподвижна, но някакво чувство на оловна тежест се появи в областта на стомаха ѝ.

– Ти се казваш Мария – продължи монотонно дамата – и си на петнайсет години. Учиш в елитно училище и се справяш добре с материала. Това дотук така ли е? Имаш ли нещо да добавиш, да отречеш, да промениш?

Мария не трепна.

– Добре, тогава продължавам. Според твоите родители ти си много интелигентно и будно дете, но това, което ги притеснява, е, че преди седмица са разбрали, че имаш шейсет и седем неизви-

нени отсъствия от началото на срока досега, т.е. за период от три месеца, това така ли е?

„Ако бяха заминали на поредната си дълга и безсмислена екскурзия, изобщо нямаше и да разберат!“, си помисли ядно Мария.

Родителите ѝ имаха едно особено и много „хуманно“, както те обичаха да се изразяват, хоби, под чийто претекст отсъстваха обикновено между три и шест месеца в годината. Те доброволно помагаша за опазването на застрашени от изчезване животински видове в Африка. Миналата година например спасяваха северния плешив ибис, като изработваха под ръководството на група африкански зоолози специални гнезда, които после разнасяха из степите с един Ленд Роувър Дифендър.

А на залез слънце писеха червено вино на бели ленени шезлонги пред някоя луксозна вила и на фона на класическа музика дълго разговаряха за опияняващото количество добродетели, с които и двамата са надарени.

Тази година трябваше да съберат новоизлюпените плешиви ибиси от съответните гнезда и да ги занесат до националния парк „Сус-Маса“ в Мароко, за да не стават жертва на хищници и да не умрат от глад.

Дамата от тапета внезапно прекъсна мислите ѝ.

– Но това, което ги притеснява още повече, е, че за същия този период си свалила около петнайсет килограма от теглото си.

„Ха! Вярно ли са разбрали?!“, Мария се почувства едновременно уплашена и удивена. Уплашена, защото се стараше да носи поголеми и развлечени дрехи, за да не личи как линее от ден на ден, и удивена от това, че родителите ѝ изобщо са забелязали.

– Това много ги безпокои, Мария! Отказали са следващия си тримесечен проект в Африка, защото ще се притесняват за теб.

„Ще се притесняват основно от това какво ще кажат съседите, ако случайно взема, че пукна, докато ги няма!“, Мария усети как металното олово в стомаха ѝ се нажежава, разтопява и придобива вид на течна лава.

– И още нещо, което е много важно! Те знаят каква е причината за здравословното ти състояние!

Мария се сепна вътрешно от тези думи, но за секунди се овладя и не помръдна дори с мускулче на лицето си. „Това е на-

пълно невъзможно, спекулирай си колкото си щеш!“ мислеше трескаво тя.

Изведнъж тапетът отсреща се размърда и монотонната дама излезе от него, стана и тръгна към бюрото си.

– Искам да ти пусна един касетофонен запис. Направен е с диктофон, поставен от баща ти във вашата баня, искаш ли да го чуеш?

Паниката започна да се надига в тялото на Мария. Тя усети как течната лава започва да търси път да излезе отнякъде.

***

Време е да разкрия истината. Толкова години я стисках в душата си като безценен бисер, който трябваше да пазя в груба, обрасла с пясък и водорасли черупка, че не съм сигурна дали съм способна да я разтворя и да я покажа на слънце (Великият Атон да ме прости за думите!), но предвид приближаващата ме съдба се чувствам длъжна да го направя.

Зад Ехнатон стоеше същество, притежаващо по-могъщ от неговия дух, но беше изваяно в по-крехко, изящно и нежно тяло. Това беше неговата загадъчна и божествено красива съпруга, майката на шестте момичета, на които аз бях дойка – Нефернеферуатен.

Тя бе позната с това име само сред египетския жречески елит. То означава „Прекрасната красота на Атон“ (и съвсем неслучайно!), но простолюдието и всички останали в двореца я знаехме като Нефертити.

Това обаче, което почти никой не подозираше, беше, че тя има пагубно влияние върху съпруга си. Защото много преди той да започне да променя нашия външен свят, тя бе започнала да променя неговия вътрешен – ума и мислите в главата му. Осъзнато или не, той се беше превърнал в хипнотизиран изпълнител на нейните сили внушения.

Дворцовите слухове разправяха, че тя беше тази, която го накара да повярва, че поклоненията пред тайнствените сили във видимия и невидимия свят трябва да се сведат само до едно-единствено конкретно и тотално божество – божеството, което зараждаше живот и даряваше сила, – или казано с истинското му име – само то Слънце.

Бях я чувала да му казва: „Защото слънчевият диск, любими мой Владетелю, завинаги и навсякъде ще се преплита с твоята висша същност и чрез божествените проявления на личността ти ще се проектира във видимия земен свят.“

И така, под нейното магическо внушение Ехнатон провъзгласи Атон за върховен бог, а по-късно и за единствен бог на Египет. А впоследствие със замах, стигащ до фанатичност, започна да унищожават храмовете и свещените надписи на предишните ни божества.

Египетските жреци и голяма част от населението бяха истински уплашени и се опитаха да го озаптят, като му припомнят откъде тръгват корените му, но той непоклатимо отвърщаше: „Има само един бог, баща ми. Аз мога да се обръщам към него както през деня, така и през нощта.“

Но това далеч не беше всичко! Нефертити участваше наравно, а на моменти дори ръководеше религиозните церемонии заедно с Ехнатон като напълно равнопоставена! Деяние, което изцяло противоречеше на едноличната власт на фараона! Тя стигна дотам, че поръча да изработят и поставят позлатена фреска на стената на двореца, изобразяваща фараона Ехнатон, заедно с нея и трите им големи дъщери, Мерита, Меке и Анкхесен, под лъчите на Бога-Слънце Атон! А Ехнатон я издигаше от ден на ден в култ, придавайки ѝ божествен статус, за да подчертае близката ѝ връзка с новото върховно божество Атон, на което служи.

Постепенно част от изплашения и объркан елит на Египет започна инстинктивно да усеща кой стои зад действията на владетеля и пожела да премахне фараонската кралица. Те публично я обвиниха в това, че не може да им роди бъдещ владетел. Опасно умната Нефертити бързо схвана накъде отиват нещата и прилъга фараонът да вземе нубийската принцеса Кия за втора съпруга.

След всичко това аз, без да имам право на избор, се превърнах в неразделна част от следващите събития.

Когато хората толкова силно искат нещо и мислят за него и денем, и нощем, то Бог като за урок им го отказва. Аз не съм настоявала единственото ми дете да е момче. И ето на, момче е. Може би на нас, простосмъртните, ни е по-лесно да се примирим с

това, което е. Но моята повелителка не мигваше от мъка. Колко се е укорявала, колко се е молила, колко тайни ритуали е правила, колко неоткриваеми билки е изнамерила и колко знахари и баячки са минали през покоите ѝ, само тя си знае. Момичетата растяха без майка, тя просто не беше там за тях. Владетелката имаше нужда от съмишленик, не от дете, и най-близкият ѝ човек беше Мерита. Най-голямата, първородната, перлата, най-свидната ми. Странна работа, всъщност нея единствена не съм я кърмила, тя беше на три годинки, когато пристигнахме в Ахетатон с моето момченце, а така ми е свидна. Чиста душа е тя, толкова благородна. За нея ми е най-голямата мъка.

***

Особеното подобие на дама от тапета се обърна още веднъж към Мария, разклащайки многозначително малка аудио касета от записващото устройство в ръката си.

– Пускам го.

В началото се чуваше само някакво пукане, вероятно идващо от самото устройство.

Дамата натисна копчето за превъртане напред, защото явно известно време на записа не се случваше нищо.

Малко след като включи диктофона отново, се чу отваряне и затваряне на врата, стъпки, шуртене на чешма и непосредствено след чешмата – на тоалетно казанче.

После се чу звук като от задушаване, последван от кашлица, и накрая, подобно на животински рев, се долови отчетливо как се повръща в тоалетната чиния. Звукът беше злокобен – сякаш някой, крещейки от болка, изливаше яда си в канализацията. После се чу пак водата на казанчето, последвано от секнене, после – водата на мивката и отново звука от яростно повръщане. Така поне четири-пет пъти, а след последния – нещо като въздишка на срам и облекчение и отново отваряне и затваряне на врата.

Мария стоеше съвсем бледа и свита на юмрук... на фона на синия диван сега изглеждаше нищожна и беззащитна.

– Мария, ти страдаш от булимия... – каза все така монотонно дамата, преди да се слее отново с тапета – и ако нещата продължат